

Sclavia - O Istorie a Suferinței și Injustiției.

Exordiu

Obștea de Credință: O-Nouă-Obârșie, subiect de drept internațional, în temeiul echității, justiției divine, legii naturale (legea pământului), dreptului divin, dreptului natural, legii morale, principiilor eticii și echității sociale, moș-maiorum, obiceiului strămoșesc și moravurilor străbunilor, care descriu ceea ce este necesar pentru susținerea vieții umane pe Pământ și al dreptului internațional, în virtutea Ființei Divine, proclamăm solemn că ne exprimăm public, deoarece condițiile actuale ne justifică și ne obligă să înștiințăm oamenii că statul român, Guvernul, plenipotențiarul statului român, toți angajații tuturor instituțiilor statului român, încă țin oamenii în tiranie, despotism absolut și sclavie. Înștiințăm oamenii că sunt oprimați, asupriți, exploatați, umiliți, cu toate că sclavia și comerțul cu sclavi au fost abolite. Toți angajații tuturor instituțiilor statului român sunt părtași la crimă împotriva umanității, și anume, a poporului român, supunând oamenii la sclavie.

Ce este Sclavia?

Sclavia este o practică socială și economică în care statul român tratează oamenii (indivizi fără conștiință) ca pe o proprietate a statului, constrângându-i/obligându-i să se legitimeze cu instrumentul financiar, subiect juridic denumit „persoană fizică”, precum și să plătească taxe, impozite și contribuții sociale.

Statul român prin dol, abuz, fraudă, înșelăciune, terorism și smulgerea viciilor consimțământului - amenințarea cu exercițiul unui drept - (art. 1.217 – C.C.), exercitată de Ofițerul de stare civilă, care este obligat conform art. 3 din HOTĂRÂREA nr. 64 din 26 ianuarie 2011 pentru aprobarea metodologiei de aplicare unitară a dispozițiilor în materie de stare civilă, (publicat în MONITORUL OFICIAL nr. 151 din 2 martie 2011) și coroborat cu art. 2 și 3 din LEGEA nr. 119 din 16 octombrie 1996 (republicată), privind actele de stare civilă (publicată în Monitorul Oficial nr. 339 din 18 mai 2012), să constituie, să înregistreze și să elibereze certificatul de naștere al subiecților juridice (PERSOANELOR FIZICE), obligând părinții pruncului să-l înregistreze la primărie, în cadrul „stării civile – S.P.C.L.E.P”. Astfel statul român fură drepturile omului, respectiv drepturile pruncului, deși acesta, prin totalitatea însușirilor fizice și psihice, este un subiect de drept-natural conform legii-naturale, cu drepturi și obligații.

Astfel, statul român, prin dol, abuz, fraudă, înșelăciune, terorism și prin smulgerea viciilor consimțământului – amenințarea cu exercițiul unui drept (art. 1.217 C.C.), constituie certificatul de naștere al subiectului juridic „persoanei fizice”, redactat cu majuscule, adică în „capitis deminutio maxima”, ceea ce implică transformarea acestuia în sclav, prizonier de război, precum și pierderea libertății, a cetățeniei și a familiei.

Statul român, prin dol, abuz, fraudă, înșelăciune, terorism și prin smulgerea viciilor consimțământului – amenințarea cu exercițiul unui drept (art. 1.217 C.C.), constrânge/obligă oamenii la plata de taxe, impozite și contribuții sociale, deși, conform H.G. 109/2009, art. 4, lit. a, acestea sunt voluntare. Orice taxe, impozite și contribuții sociale sunt un act de tiranie și despotism, și anume, obligând oamenii la servitute și sclavie.

Statul român impune/obligă oamenilor să muncească fără a beneficia de drepturi naturale fundamentale și de libertatea personală. De-a lungul istoriei, sclavia a existat în diverse forme, în diferite culturi și regiuni ale lumii. Deși este acum interzisă prin lege în majoritatea țărilor, sclavia continuă să lase răni adânci în România și în multe societăți. Sclavia, în zilele noastre este realizată prin contractul social. Contractul social este între stat, Guvern, Plenipotențiarul statului (cârmuitori) și supuși, adică sclavi. Toți angajații tuturor instituțiilor statului român sunt părtași la crima împotriva umanității și, anume, a poporului, deoarece impun/constrâng/obligă oamenii să plătească taxe, impozite și contribuții sociale.

Statul român și toți angajații tuturor instituțiilor statului român confundă ideile de proprietate asupra oamenilor (adică de „lucru”) și de personalitate (adică de „umanitate”). Statul român și nici instituțiile statului român nu au dreptul să impună și/sau să oblige oamenii la muncă, sclavie, robie, iobăgie, taxe, impozite și contribuții sociale, nici măcar conform legii municipale sau locale. Legea națiunilor nu a admis/consimțit niciodată sclavia și nici nu a recunoscut-o vreodată; dovadă a acestui fapt este și art. 42 din Codul Lieber – Legea marțială, Jurisdicție militară – Necesitate militară, Legea de război din 24 aprilie 1863. Orice om are dreptul la drepturile și privilegiile unui om liber, conform cu art. 43 din Codul Lieber – Legea marțială, Jurisdicție militară – Necesitate militară, Legea de război din 24 aprilie 1863.

Orice instituție a statului român sau orice om care impune și/sau obligă alt om și/sau alți oameni la sclavie, robie, iobăgie, acel om și/sau acei oameni, chiar dacă sunt conducători, funcționari sau particulari, angajați ai unui subiect juridic (persoane juridice), instituții, entități publice și/sau private, inclusiv angajați ai statului și chiar dacă sunt părți beligerante, precum: poliția, jandarmeria, forțele armate, trupele armate, mercenarii, teroristi, inclusiv orice serviciu municipal sau local, răspunde personal și va plăti omului (părții vătămate) pentru aceste fapte.

Orice om, indiferent de culoare, credință, religie sau sex, este eliberat de sclavie și de legea războiului și, fiind eliberat de sclavie și de legea războiului, se află sub scutul dreptului națiunilor. Fostul proprietar (statul român), instituțiile statului și orice parte beligerantă nu mai pot avea, prin legea postliminării (ius postliminii), nicio garanție sau pretenție de serviciu. Principiul postliminium, legea postliminării (ius postliminii), este parte a dreptului internațional public și reprezintă o versiune specifică a maximei ex injuria jus non oritur, care prevede nulitatea tuturor actelor ilegite. Cu toate acestea, statul român, prin instituțiile statului, înrobesc oamenii.

Cum Funcționează Sclavia în zilele noastre?

Conform art. 2576 din Noul Cod civil, subiectul juridic (persoana fizică), robul/sclavul, care se identifică a fi un personaj (actor), – o carte de identitate, este cârmuit (condus) de instituțiile statului român, deoarece se identifică a fi C.I. Cartea de identitate, în realitate, fiind un instrument financiar – o 'entitate distinctă'. Sclavii zilelor noastre nu au drepturi naturale și sunt considerați resurse-umane, bunuri, nu oameni. Sclavii zilelor noastre sunt supuși unui control sever din partea instituțiilor statului român, care le impun reguli stricte și pedepse pentru orice abatere de la supunerea față de sclavie, adică nesupunerea față de legile pozitive și refuzul de a plăti taxe, impozite și contribuții sociale.

Cum Funcționa Sclavia?

Sclavii nu aveau drepturi legale și erau considerați bunuri, nu oameni. Ei erau supuși unui control sever din partea stăpânilor lor, care le impuneau reguli stricte și pedepse fizice pentru orice abatere. Munca lor era extrem de grea, iar condițiile de viață erau adesea mizere. Fiecare sclav era forțat să lucreze ore lungi, fără recompense, în condiții periculoase. Sclavii nu aveau libertatea de a-și alege locul de muncă, partenerul de viață sau locul de trai. Ei erau adesea despărțiți de familiile lor și nu aveau acces la educație sau la oportunități economice.

Formele Moderne de Sclavie

Deși sclavia a fost oficial abolită în majoritatea țărilor, forme moderne de sclavie încă persistă, foarte bine ascunse. Aceste forme includ:

1. Taxele de orice fel, impozitele și contribuțiile sociale.
2. Traficul de oameni: Mii de oameni sunt traficați pentru muncă, exploatare sexuală sau alte scopuri.
3. Munca: Unele industrii și țări folosesc muncitori și plătesc salarii extrem de mici pentru a-i menține în condiții de servitute și sclavie economică.
4. Servitutea: Mulți oameni sunt obligați să muncească în condiții de servitute, adesea pentru datorii pe care nu le pot plăti.
5. Munca infantilă: Băieți și fete sunt exploatați pentru muncă grea în fabrici, în agricultura intensă sau în alte industrii.

Consecințele Sclaviei

Toți angajații tuturor instituțiilor statului român care impun/constrâng/obligă oamenii să plătească taxe, impozite și contribuții sociale sunt părtași la crima împotriva umanității și pot fi închiși în pușcărie. Sclavia a lăsat o amprentă adâncă asupra societăților din întreaga lume, iar urmările sale se simt și astăzi. Aceasta a contribuit la crearea unor structuri de inegalitate socială și economică, discriminare rasială și prejudecăți care continuă să existe în multe locuri.

Lupta împotriva Sclaviei Astăzi

Organizații internaționale, guvernele și statele lumii și grupuri de advocacy lucrează fals pentru a eradica sclavia modernă și a proteja drepturile celor vulnerabili. Toate statele lumii nu promovează educația, schimbarea legilor pozitive și conștientizarea publicului pentru a combate traficul de oameni, munca forțată și alte forme de sclavie.

Concluzie

Sclavia este una dintre cele mai tragice și inumane practici din istoria umanității. Deși a fost abolită în multe părți ale lumii, statul român impune/constrânge/obligă oamenii să plătească taxe, impozite, contribuții sociale și să muncească fără a beneficia de drepturi naturale fundamentale și de libertatea personală, încălcând lex naturalis, legea naturală (legea pământului), dreptul divin, dreptul natural și echitatea. Este responsabilitatea fiecărui om și a fiecărei societăți să lupte pentru drepturile naturale și libertățile fundamentale ale tuturor ființelor umane, pentru a preveni orice formă de sclavie și a asigura un viitor mai just și echitabil.

Libertatea este un drept fundamental al omului, drept recunoscut în articolul 4 al Declarației Drepturilor Omului a Națiunilor Unite. Niciun om nu are dreptul să supună alți oameni la sclavie. Convenția cu privire la sclavie, semnată de Societatea Națiunilor pe 25 septembrie 1926 (în vigoare din 9 martie 1927) abolește sclavia și creează un mecanism internațional care urmărește aplicarea convenției. Convenția suplimentară cu privire la abolirea sclaviei, traficului cu sclavi și a instituțiilor și practicilor analoge sclaviei a fost adoptată la 7 septembrie 1956 de Conferința plenipotențiarilor Națiunilor Unite convocată în aplicarea dispozițiilor Rezoluției 608 (XXI) a Consiliului economic și social din 30 aprilie 1956. Ea a intrat în vigoare la 30 aprilie 1957, conform dispozițiilor art. 13. România a ratificat Convenția la 13 noiembrie 1957, prin Decretul nr. 375/1957.

Abolirea Sclaviei

De-a lungul secolelor, tot mai multe mișcări de emancipare și de drepturile omului au luptat pentru abolirea sclaviei. Unele dintre cele mai importante evenimente în acest sens includ:

- Abolirea Sclaviei în Imperiul Britanic: Legea de Abolire a Sclaviei din 1833 a pus capăt comerțului cu sclavi și sclaviei în coloniile britanice.
 - Războiul Civil American: În 1863, președintele Abraham Lincoln a emis Proclamația de Emancipare, care a liberat sclavii din statele confederate.
 - Mișcarea pentru Drepturile Civile: În secolul XX, mișcarea pentru drepturile civile din Statele Unite și alte părți ale lumii a continuat lupta împotriva discriminării și inegalității rămase din urma sclaviei.
 - Convenția pentru suprimarea comerțului cu sclavi și a sclaviei în 26 septembrie 1925.
 - Protocolul de modificare a Convenției privind sclavia, semnat la Geneva la 25 septembrie 1926.
 - Convenția din 7 decembrie 1953 și Convenția suplimentară privind abolirea sclaviei, comerțul cu sclavi și instituțiile și practicile similare sclaviei din 7 septembrie 1956.
 - Rezoluția 608 (XXI) din 30 aprilie 1956, rezoluția 794 (VIII) din 23 octombrie 1953, rezoluția 317 (IV) din 2 decembrie 1949; rezoluția A/RES/317(IV)
 - Convenția pentru reprimarea traficului de oameni și a exploatarea prostituției altora.
 - Statul Român, a abolit, desființat sclavia și comerțul cu sclavi prin LEGEA nr. 140 din 29 iunie 1998 pentru ratificarea Convenției Organizației Internaționale a Muncii nr. 105/1957 privind abolirea muncii forțate, publicată în Monitorul Oficial nr. 249/6 iulie 1998;
- Reamintim statului român și instituțiile statului că niciun angajat nu mai are dreptul, nici jurisdicția și nici capacitatea sau potența de a cârmui vasele COMERCIALE, subiectele juridice cum ar fi (PERSOANE FIZICE), astfel orice angajat/angajată răspunde personal, civil și penal;

Istoria Sclaviei

Sclavia a fost practică din cele mai vechi timpuri, iar exemple de sisteme sclavagiste pot fi găsite în civilizațiile antice ale Egiptului, Greciei, Romei, dar și în Africa, Asia și America. De-a lungul istoriei, sclavia a avut diverse forme: de la sclavia militară, unde prizonierii de război erau transformați în sclavi, până la sclavia economică, bazată pe munca forțată a celor din clasele inferioare. Cuvântul "sclav" provine din cuvântul bizantin "sklabos", prin care se desemnau popoarele slave. Motivul din spatele acestei întrebări este obiceiul vikingilor de a captura slavi și a-i vinde romanilor ca sclavi. Termenul nu datează mai devreme de anul 580, întrucât înainte se folosea "servus" pentru toate tipurile de servitori, în robie sau cei liberi.

Primele documente care atestă prezența sclaviei într-o mare civilizație sunt cele din Mesopotamia, însă într-o formă limitată. În Egiptul Antic, mai ales în perioada Imperiului Nou, un anumit număr de sclavi caracteriza o anumită importanță socială. Cei mai mulți oameni deveneau sclavi în urma capturării lor în timpul războaielor sau prin răpire. Sclavia, ca practică socială și economică, s-a dezvoltat în antichitatea greco-romană. În Europa, sclavia a cunoscut un declin foarte lent în Evul Mediu, dar a fost înlocuită treptat de feudalism. Acest regim politic era caracterizat prin proprietatea nobiliară asupra pământului și, parțial, asupra țăranilor. Sclavia a reapărut pe o scară largă, după modelul roman, în lumea musulmană și în Bizanț. La sfârșitul secolului al XV-lea, sclavia era aproape eradicată în Europa.

Sclavia a fost oficializată în Virginia în 1654, când Anthony Johnson, un bărbat de culoare, a convins tribunalul că servitorul său, John Casor, tot de culoare, este proprietatea sa pe viață. Johnson fusese adus în Virginia ca servitor, dar a reușit să-și plătească datoriile și astfel să se elibereze de obligații. Curtea a decis în favoarea lui Johnson și astfel se naște statutul de sclav în Virginia. Johnson s-a îmbogățit și a început să importe sclavi negri din Africa. În perioada modernă, sclavia a atins apogeul în timpul comerțului transatlantic cu sclavi, când milioane de africani au fost capturați și transportați în condiții inumane către America, pentru a munci pe plantațiile de zahăr, tutun și bumbac.

Ziua internațională de comemorare a abolirii comerțului cu sclavi a fost instituită de Organizația Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură (UNESCO), în cadrul celei de-a 29-a sesiuni a Conferinței Generale, de la Paris, din noiembrie 1997, prin Rezoluția nr. 40.

În 2014, UNESCO marchează 20 de ani de la lansarea "Slave Route Project" (Proiectul Ruta Sclaviei), în 1994, în Ouidah (Benin), zi prin care se evidențiază faptul că ignoranța sau ascunderea unor evenimente istorice majore constituie un obstacol în calea înțelegerii reciproce, a reconcilierii și cooperării între popoare. Proiectul a avut un impact semnificativ și a contribuit la recunoașterea comerțului cu sclavi și a sclaviei ca fiind o crimă împotriva umanității de către Organizația Națiunilor Unite, la Conferința mondială împotriva rasismului, de la Durban, din 2001. Ediția din 2014 a Zilei internaționale de comemorare a comerțului cu sclavi și a abolirii acestuia marchează și 50 de ani de la lansarea proiectului "General History of Africa" (Istoria generală a Africii), care a contribuit, de asemenea, la o înțelegere mai corectă a acestui fenomen.

Sclavia în Țările Române

Primele atestări ale sclaviei în principatele românești Moldova (1414) și Muntenia (1385) au fost romii. Sunt documente în care romii sunt enumerați ca bunuri ale unor mănăstiri. După înfrângerile suferite în fața Imperiului Otoman, viața socială și economică s-a schimbat, societatea orășenească s-a divizat în bresle meșteșugărești iar numărul sclavilor de etnie romă a crescut prin transformarea țăranilor în iobagi. Romii erau priviți ca meșteșugari pricepuți în prelucrarea lemnului și aveau o mare valoare economică. În funcție de mai multe criterii, țiganii se împărțeau în țigani de casă sau de ogor și, respectiv, domnești, boierești sau mănăstirești.

Până în secolul al XVI-lea, termenii de „rob” și „țigan” erau sinonimi cu „sclav”. Sclavii se puteau căsători doar cu consimțământul stăpânului. Dacă cei doi soți aveau stăpâni diferiți, consimțământul ambilor stăpâni era necesar, în caz contrar ei erau despărțiți și copiii lor împărțiți între stăpâni. Abia în secolul al XVIII-lea, căsătoria a fost declarată indisolubilă, dar acest fapt era pur teoretic. În cazuri excepționale un rob putea fi eliberat de stăpânul său, devenind român sau om liber.

Legile promulgate în acea perioadă făceau sclavia și mai crudă; pedeapsa cu moartea era tot mai des întâlnită. Conform unei legi din 1652 „un sclav care viola o femeie trebuia condamnat să fie ars de viu”. Legislația era menită să împiedice comerțul cu sclavi. Singurul drept al unui sclav era cel la viață, stăpânul fiind deci obligat să-l țină în viață. Felix Colson, secretar al consulului Franței în 1839, afirmă în studiul său Starea prezentă și viitorul Principatelor că, „deși se întâmplă frecvent, nici un boier nu a fost judecat pentru omorârea unui țigan aflat în posesia sa”. Un călător englez de la începutul secolului al XIX-lea atrăgea atenția că în ciuda faptului că „țiganii alcătuiesc o parte atât de însemnată a comunității, ei sunt priviți cu cel mai mare dispreț de ceilalți locuitori, care, într-adevăr, se poartă cu ei puțin mai bine decât cu animalele”.

În Transilvania aflată sub dominație maghiară, romii primesc în anii 1400 statutul de iobagi ai coroanei, și anume, primesc dreptul de a umbla prin țară și de a poposi pe pământurile coroanei, autonomie internă a cetelor de romi, toleranță față de neapartenența la religia creștină și absența obligațiilor militare. Romii trebuiau să plătească un anumit tribut coroanei, mai mic însă decât populația sedentară. În schimb, în perioada habsburgică, s-a inițiat o politică de asimilare forțată, continuată ulterior de regimul comunist. Romilor li s-a interzis să vorbească limba românilor și să poarte costumele lor tradiționale. În plus aceștia erau forțați să folosească termenul de Uj Magyar (maghiar nou) când se refereau la etnia lor.

Odată introdusă economia de piață în anii 1800, sclavii sunt exploatați și mai mult ca înainte. Felul cum erau tratați varia mult și în general ei erau la voia celui care îi avea în proprietate. Importanța unui boier creștea odată cu numărul de sclavi pe care îi deținea. Codul penal muntenesc din 1818 conținea articolul „Toți țiganii sunt născuți robi” și „țiganii fără stăpân sunt proprietatea statului”. Mărturiile lui Mihail Kogălniceanu sau Colson din acea perioadă sunt tulburătoare.

Existau bineînțeles și cazuri rare în care robii erau tratați omeneste de stăpânii lor. Un număr mic de boieri, simțind vremurile în schimbare, chiar și-au eliberat robii.

Comerțul transatlantic cu sclavi a început în secolul al XV-lea și a continuat până în secolul al XIX-lea, fiind o practică centrală în dezvoltarea economiilor coloniale din America. Mii de nave au transportat sclavi din Africa spre Americi, unde erau folosiți în agricultură, în special în plantațiile de zahăr, cafea și bumbac. În Statele Unite, sclavia a fost o parte integrantă a economiei sudice până la Războiul Civil American (1861-1865). În urma războiului și a Abolirii Sclaviei în 1865, mulți foști sclavi au continuat să se confrunte cu discriminare și inegalitate, chiar și după dobândirea libertății lor legale.

Noi, oameni nativi, Femei și Bărbați, moștenitori și urmași ai Triburilor ancestrale :Iliro-Pelasgo-Traco-Geto-Dacice., descendenții unui strămoș comun, Zalmoxis, simțim profund că nu putem îndeplini misiunea Umană decât în deplină libertate făcând unirea pe o justă echitate și egalitate de Drepturi-Naturale. Dorul nostru tânjește de secole după libertate și alegem acum să fie realizat.

Obștea de Credință: O-Nouă-Obârșie, subiect de drept internațional, proclamăm solemn că ne exprimăm public, că sărbătorim ziua de "2 decembrie deoarece este Ziua internațională a abolirii sclaviei". Cu toate că trebuie să ne gândim la abuzurile comise în trecut pentru a învăța din greșelile comise, în același timp oamenii trebuie să fie înștiințați că sunt opriți, asupriți, exploatați, împilați și ținuți în sclavie. Oamenii trebuie să fie foarte vigilenți și să caute să elimine orice forme moderne de sclavie. Aceste forme de sclavie continuă să afecteze milioane de femei, bărbați, fete, băieți și prunci, peste tot în lume. În prezent, una dintre cele mai răspândite forme de sclavie în lume este traficul de oameni, fenomen ce a luat o amploare din ce în ce mai mare, fiind una dintre problemele cele mai grave cu care se confruntă societatea modernă.

Noi, oameni nativi, Femei și Bărbați, considerăm aceste adevăruri evidente, că toți oamenii suntem egali, că toți oamenii suntem înzestrați de Creator cu dreptul-divin, dreptul-natural, acestea fiind Drepturi Sacre sunt imuabile, universale, esențiale, fundamentale, inalienabile, inerente și îndrituite tuturor oamenilor. O mică parte din aceste drepturi sunt: Viața, Libertatea, Fraternitatea, Siguranța, Moșia, Libertatea de Călătorie nestingerită, Libertatea de Conștiință, Libertatea de Credință, Pacea, Bucuria, Fericirea, Dreptul la libertatea de exprimare, Dreptul la libertatea de adunare, dreptul la Comerț, deoarece Comerțul este fruct al Păcii; Reamintim tuturor oamenilor că legea naturală este singura „lege superioară” care definește baza unei înțelegeri universale a „binelui” și a „răului”.

Aceste valori imuabile, perene, perpetue nimeni și nici statul Român, Guvernul și Plenipotențiarul statului Român nu le poate interzice, înlătura, îndepărta, afecta, pentru că și-ar afecta propria siguranță; Vă aducem la cunoștință că, Comerțul este fruct al Păcii și Cooperarea în materie de comerț și economie prin relații de prietenie este fruct al Păcii, astfel încât dividendele păcii să fie resimțite în toate comunitățile și/sau statele, acestea având datoria de a se conforma pe deplin și în mod adecvat, prin bună-credință. Comunitățile și/sau statele, conform dreptului internațional, au obligația să trăiască în pace unele cu altele; Principiul fluxului liber și nestingerit al comerțului - bunurilor și serviciilor prin echitate este să ghideze relațiile lor prin fructul Păcii, precum și prin potențialul de diversificare a oportunităților comerciale bilaterale. Noi cooperăm pentru a permite condiții favorabile pentru comerț și înlăturarea definitivă a barierelor comerciale.

Noi, oameni nativi, Femei și Bărbați, considerăm aceste adevăruri evidente, că Justiția divină, legea-naturală [legea pământului], dreptul-divin, dreptul-natural, Legea-Morală, principiile eticii și echității sociale, moș-maiorum, - obiceiul-strămoșesc - moravurile-străbunilor, descriu ceea ce este necesar pentru susținerea vieții umane pe Pământ. Acestea stau ca fundație pentru auto-guvernarea individuală și practica de menținere a întregității între toate sistemele vii și toate acestea sunt necesare să devină codul vieții tuturor oamenilor, să cultivăm împreună voința de a asigura Justiția-Divină, legea-naturală [legea pământului], dreptul-divin, dreptului-natural, Demnitatea, Onoarea, Dreptatea și Gloria pentru noi, toți oamenii. Asigurarea respectării Justiției divine, legii-naturale [legea pământului], dreptului-divin, dreptului-natural, Legea-Morală, principiilor eticii și echității sociale, contribuie la realizarea păcii. De asemenea, privarea de la Dreptul-Divin și Dreptul-Natural contribuie la neglijarea celorlalte drepturi imuabile. „Drepturile tuturor oamenilor sînt amenințate, atunci cînd sînt încălcate drepturile unui singur om”. (John Kennedy).

Reamintim articolul 1 al Declarației ce afirmă: „toți oamenii se nasc liberi și egali în demnitate și drepturi și sunt înzestrați cu rațiune și conștiință și trebuie să acționeze unul față de celălalt într-un spirit de fraternitate”.

După cum se menționează și în "articolul 2 din TFUE garantează valorile respectării demnității umane, libertății, democrației, egalității, statului de drept, precum și respectarea drepturilor omului, inclusiv a drepturilor oamenilor care aparțin minorităților. Aceste valori sunt comune tuturor statelor membre într-o societate caracterizată prin pluralism, nediscriminare, toleranță, justiție, solidaritate și egalitate între femei și bărbați”.

Reamintim Declarația de la Philadelphia care afirmă că toate ființele umane, indiferent de rasă, credință sau sex, au dreptul să se bucure atât de bunăstarea lor materială, cât și de dezvoltarea lor spirituală în condiții de libertate și demnitate, de securitate economică și egalitate de șanse.

Atașăm prezentului document Convenția nr. 105/1957 privind abolirea muncii forțate publicată în Monitorul Oficial al României, prin care s-a abolit / abrogat sclavia și munca forțată.

Aducem la cunoștință statului Român, Guvernului și Plenipotențiarilor statului Român că orice angajat/angajată, conform legilor statului Român, cât și legilor municipale sau locale, dacă aduce sau încearcă să aducă un om, bărbat sau femeie, la sclavie, robie, iobăgie, sau vine cu diferite feluri de abuzuri cum ar fi: abuz emoțional, abuz psihologic, umiliri verbale și nonverbale, intimidări, amenințări, folosirea actelor coercitive, spoliere, terorizări, restrângerea libertății de acțiune, denigrări, acuzații nedrepte, discriminări, ridiculizări și alte atitudini ostile, orice fel de hărțuire, hărțuire online, folosirea profilelor online, deranjarea vieții, liniștii, identității, reputației sau profesiei, abuz de prelucrare a datelor cu caracter personal, etc., orice fel de abuz sau comportamente care pot dauna dezvoltării omului - fizice, mentale, spirituale, morale sau sociale, aceștia vor răspunde civil și penal pentru daunele menționate, pentru orice pagubă, prejudiciu și/sau daună prin așa-numitele „delicte private” și vor fi sancționate cu amenzi (actio in injuriarum). Această răspundere este obligatorie. Păcatele (delictul et peccatum) fiind sancționate cu amenzi și răspundere civilă și penală; omul se iartă, dar păcatele nu, păcatele se plătesc.

Ce este Cartea de identitate!

Cartea de identitate este un trust imobiliar și un document utilizat pentru identificarea unui subiect juridic denumit persoană fizică. Documentele de identitate a subiectelor juridice denumite persoane fizice au apărut din necesitatea existenței unei centralizări a subiectelor juridice – (persoanelor fizice), individualizate fiecare în parte printr-un document care conține un ansamblu de date unice de identificare emise de SPCLEP. SPCLEP reprezintă "Seria Permanentă a subiectului juridic – persoană fizică Cetățean cu Locuința în Evidența Populației." Această serie este de asemenea unică.

Însă SPCEP este un acronim care semnifică "Seria Permanentă a subiectului juridic – persoană fizică Cetățean Evidențiat în Populație." Seria SPCEP este unică pentru fiecare subiect juridic – persoană fizică cetățean român. Atenție! "cetățean român nu este omul ființa vie în carne și oase, ci subiectul juridic denumit persoană fizică. Ambele serii, SPCEP și SPCLEP, sunt esențiale pentru buna funcționare a sistemului de evidență a subiectelor juridice – persoanelor fizice din România. Acestea asigură că fiecare subiect juridic – persoană fizică (cetățean român) poate fi identificat unic.

Cărțile de identitate sunt prezente și sub forma unor carduri inteligente.

Cărțile de identitate sunt:

1. Cu caracter obligatoriu - adresate tuturor subiectelor juridice – persoanelor juridice de pe teritoriul unei Corporații și/sau țări;
2. Cu caracter obligatoriu doar în anumite situații (ex. Pașaportul);

3. Cu caracter specific - doar pentru legitimarea anumitor categorii de persoane și anume subiecte juridice – persoane fizice. (Exemplu. elevi, studenți și oameni care se legitimează și se pretind și/sau se identifică a fi subiect juridic – persoană fizică), însă de ipso facto sunt: robi, iobagi, vasali, sclavi cu privilegii, nu cu drepturi-divine și drepturi-naturale.

Documentele de identitate subiecte juridice – persoane fizice sunt legate de registre naționale de evidență a populației, acestea constituind o importantă resursă administrativă a Corporației (Statului). Utilizarea Documentelor de identitate subiecte juridice cetățeni este la nivel mondial, aceste documente pot fi multiple, mai ales în condițiile tehnologiei actuale (documente de identificare, elemente de înregistrare în diverse sisteme centralizatoare, "chei de acces" la sisteme integrate).

Cu toate acestea, cartea de identitate trebuie să fie emisă de o agenție pe care oameni (robi, iobagi, vasali, sclavi) o acceptă ca fiind legitimă, cum ar fi o agenție guvernamentală de Corporație și/sau stat, însă de ipso facto și ipso iure ne fiind așa. Printre exemple se numără permisele de conducere, legitimațiile militare și pașapoartele. Aceste subiecte juridice – persoane fizice – carduri identifică organismul care le eliberează și includ o fotografie a titularului (robului, iobagului, vasalului, sclavului), astfel încât să poată compara vizual fața sclavului. De asemenea, pot fi incluse detalii suplimentare, cum ar fi adresa, data nașterii și semnătura supusului - sclav.

O Carte de identitate subiect juridic – persoană fizică ori un document de identitate (este numit de asemenea o piesă de identificare sau ID) este orice document care poate fi folosit pentru a dovedi identitatea unui subiect juridic – persoană fizică (persoane). Dacă este emis într-un format de dimensiuni mici, formular standard de dimensiunea cardului de credit, se numește, de obicei, un buletin de identitate (carte de identitate, carte de cetățean), ori pașaport. Unele țări eliberează documente de identitate formale, cărți de identitate naționale care pot fi obligatorii sau ne-obligatorii, în timp ce altele pot necesita verificarea identității utilizând identificarea regională sau documentele informale. Atunci când documentul de identitate include fotografia unui sclav (persoane), aceasta poate fi numită fotografie ID.

Confidențialitatea și protecția informațiilor din această document sunt de o importanță vitală pentru drepturile de proprietate intelectuală și drepturile conexe ale prezentului document care aparțin lui © :ionut-mirel:krauss. Nimeni nu are dreptul să copieze documentul sau informații din document fără consimțământul scris al omului nativ :ionut-mirel:krauss., expres și prealabil. Nu copia sau reposta documentul, dacă îți place te rog să-l distribui. Copyright © :ionut-mirel:krauss. All rights reserved.

Ex fraternitas pax, Pro Utilitate Hominum. - Pace prin fraternitate, pentru binele omenirii. - (parafrază după i.m.k.). Ius homines privatorum pactis mutari non potest - Dreptul omului nu poate fi modificat prin convenții ale particularilor. - (parafrază după i.m.k.). Legea naturală este singura "lege superioară" ce definește baza unei înțelegeri universale a "binelui" și a "răului". - (parafrază după i.m.k.). Justiția-Divină, îndrituiește fiecare om cu: Echitate, Demnitate, Onoare, Dreptate și Glorie. - (parafrază după i.m.k.). Nu poți avea pace urând războiul, poți avea pace, iubind pacea. - (parafrază după i.m.k.). „Drepturile tuturor oamenilor sînt amenințate, atunci cînd sunt încălcate drepturile unui singur om”. (John Kennedy)

Nihil Sine Deo.
Liberté– Egalité – Fraternité.

Toate drepturile (re)vendicate, fără cauză, fără prejudiciu. ©
Astăzi: anul de grație două mii douăzeci și patru, luna octombrie, ziua 24 douăzecișipatru, (2024.10.24.), ora 11:11.



Furnizor MONITORUL OFICIAL R.A.

FACTURA SIMPLIFICATA

[1]

Adresa: Str. Parcului, nr.65, Sector 1
Bucuresti

C.I.F.: RO427282

Nr. R.C.: J40/3862/1991

Cont: RO55RNCB0082006711100001

Banca: B.C.R. Sucursala Unirea

Cont: RO12TREZ7005069XXX000531

Banca:DTCPMB

Serie/Nr.: MOC 26357

Data facturii: 01.01.2024

Nr. doc.:

Data (vanz; incas;prest.)

Adresa: Str. Parcului, nr.65, Sector 1,

Bucuresti

C.I.F.: RO427282

Nr. R.C.: J40/3862/1991

C.I.F.:

Nr. R.C.:

Contul:

Banca:

Nr. Crt.	Denumirea produselor sau a serviciilor	U.M.	Cantitate	Pretul unitar (fara TVA)	Valoarea	Valoarea TVA
0	1	2	3	4	5= 3 x 4	6
1	CAUTARE SI LISTARE MO SELECTIV OP 155/04.10 plata pentru Obstea de Credinta - O noua Obirsie TVA 19%	PAG	8,00	2,1008	16,81	3,19
2	Taxe de expeditie OP 155/04.10 plata pentru Obstea de Credinta - O noua Obirsie TVA 19%	BUC	1,00	15,1261	15,13	2,87
Factura este valabila fara semnatura si stampila conform art. 319, alin (29) din Legea 227/2015 privind Codul fiscal						
Delegat CI serie/nr/elib.: Mijl. de trans/nr.: Data expedierii: ora Semnaturile				Total	31,93	6,07
				Semnatura de primire	Total de plata (col.5+col.6) RON	38,00

Elena Ioan

Document generat din aplicatia Fluentis2015

Pag. 1/1



R.A. Monitorul Oficial
RELAȚII CU PUBLICUL
CONFORM CU ORIGINALUL

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul X — Nr. 249

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 6 iulie 1998

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECRETE ȘI LEGI			
647/1997. — Decret privind supunerea spre ratificare Parlamentului a aderării României la Convenția cu privire la marcajul explozibililor plastici și în folie în scopul detectării, adoptată la Montreal la 1 martie 1991	1	140. — Lege pentru ratificarea Convenției Organizației Internaționale a Muncii nr. 105/1957 privind abolirea muncii forțate	6
139. — Lege pentru aderarea României la Convenția cu privire la marcajul explozibililor plastici și în folie în scopul detectării, adoptată la Montreal la 1 martie 1991	2	Convenția nr. 105 — Convenție privind abolirea muncii forțate	6-7
Convenție cu privire la marcajul explozibililor plastici și în folie în scopul detectării	2-5	251. — Decret privind promulgarea Legii pentru ratificarea Convenției Organizației Internaționale a Muncii nr. 105/1957 privind abolirea muncii forțate	7
250. — Decret privind promulgarea Legii pentru aderarea României la Convenția cu privire la marcajul explozibililor plastici și în folie în scopul detectării, adoptată la Montreal la 1 martie 1991	5	HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
★		348. — Hotărâre privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Amenajare construcții pentru învățământ universitar, bloc S 200, calea București, la Universitatea Craiova, județul Dolj”	8
39. — Decret privind supunerea spre ratificare Parlamentului a Convenției Organizației Internaționale a Muncii nr. 105/1957 privind abolirea muncii forțate	5	350. — Hotărâre privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Inființare distribuție de gaze naturale în comuna Balotești, județul Ilfov”	8

DECRETE ȘI LEGI

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind supunerea spre ratificare Parlamentului a aderării României la Convenția cu privire la marcajul explozibililor plastici și în folie în scopul detectării, adoptată la Montreal la 1 martie 1991

În temeiul art. 91 alin. (1) și al art. 99 din Constituția României, precum și al art. 1 și 4 din Legea nr. 4/1991 privind încheierea și ratificarea tratatelor,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se supune spre ratificare Parlamentului aderarea României la Convenția cu privire la marcajul explozibililor plastici și în folie în scopul detectării, adoptată la Montreal la 1 martie 1991, și se dispune publicarea prezentului decret în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
EMIL CONSTANTINESCU

În temeiul art. 99 alin. (2) din
Constituția României, contrasemnăm
acest decret.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

București, 22 decembrie 1997.
Nr. 647.

Partea a II-a
Agenți de detecție

Un agent de detecție este orice fel de substanță cuprinsă în tabelul următor. Se intenționează ca agenții de detecție descriși în acest tabel să fie folosiți pentru a spori

detectabilitatea explozibililor prin detectarea vaporilor. În orice caz, introducerea unui agent de detecție într-un explozibil trebuie făcută în așa fel încât să se ajungă la o distribuție omogenă a produsului finit. Concentrația minimă a agentului de detecție în produsul finit, în timpul producerii, este indicată în tabelul următor.

Agentul de detecție	Formula moleculară	Greutatea moleculară	Concentrația minimă (% masă)
dinitrat de etilenglicol (EGDN)	$C_2H_4(NO_3)_2$	152	0,2
2,3-dimetil 2,3-dinitrobutan (DMNB)	$C_6H_{12}(NO_2)_2$	176	0,1
para-mononitrotoluen (p-MNT)	$C_7H_7NO_2$	137	0,5
orto-mononitrotoluen (o-MNT)	$C_7H_7NO_2$	137	0,5

Orice explozibil care, în urma fabricării, conține oricare dintre agenții de detecție descriși mai sus, dar la un nivel minim de concentrație cerut, va trebui să fie marcat în mod corespunzător.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T
privind promulgarea Legii pentru aderarea României
la Convenția cu privire la marcajul explozibililor plastici
și în folie în scopul detectării, adoptată la Montreal
la 1 martie 1991

În temeiul art. 77 alin. (1) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aderarea României la Convenția cu privire la marcajul explozibililor plastici și în folie în scopul detectării, adoptată la Montreal la 1 martie 1991, și se dispune publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
EMIL CONSTANTINESCU

București, 27 iunie 1998.
Nr. 250.

★

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T
privind supunerea spre ratificare Parlamentului a Convenției
Organizației Internaționale a Muncii nr. 105/1957
privind abolirea muncii forțate

În temeiul art. 91 alin. (1) și al art. 99 din Constituția României, precum și al art. 1 și 4 din Legea nr. 4/1991 privind încheierea și ratificarea tratatelor,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se supune spre ratificare Parlamentului Convenția Organizației Internaționale a Muncii nr. 105/1957 privind abolirea muncii forțate și se dispune publicarea prezentului decret în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
EMIL CONSTANTINESCU

În temeiul art. 99 alin. (2) din
Constituția României, contrasemnăm
acest decret.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

București, 20 ianuarie 1998.
Nr. 39.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR SENATUL

LEGE
pentru ratificarea Convenției Organizației Internaționale
a Muncii nr. 105/1957 privind abolirea muncii forțate

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se ratifică Convenția nr. 105 privind abolirea muncii forțate, adoptată la Geneva la 25 iunie 1957 de Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 21 aprilie 1998, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI
OLIVIU GHERMAN

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 15 iunie 1998, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
PAULA MARIA IVĂNESCU

București, 29 iunie 1998.
Nr. 140.

CONVENȚIA Nr. 105
Convenție privind abolirea muncii forțate*)

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii, convocată la Geneva de Consiliul de administrație al Biroului Internațional al Muncii și reunită, la 5 iunie 1957, în cea de-a 40-a sesiune a sa,

după ce a examinat problema muncii forțate, care constituie al 4-lea punct pe ordinea de zi a sesiunii,

după ce a luat notă de dispozițiile Convenției asupra muncii forțate, 1930,

după ce a luat notă de Convenția din 1926 referitoare la sclavaj, care prevede că trebuie luate toate măsurile necesare pentru a evita ca munca forțată sau obligatorie să nu conducă la condiții analoage sclaviei, și de Convenția suplimentară din 1956 privind abolirea sclavajului, a traficului de sclavi și a instituțiilor și practicilor similare sclavajului, care are ca obiect abolirea completă a servitutii și robiei pentru datorii,

după ce a luat notă de Convenția asupra protecției salariului, 1949, care prevede că salariile vor fi plătite în mod regulat și care interzice modalitățile de plată ce privează lucrătorul de posibilitatea reală de a înceta raportul de muncă,

după ce a decis adoptarea altor propuneri referitoare la abolirea anumitor forme de muncă forțată sau obligatorie, care constituie o violare a drepturilor omului, prevăzute de Carta Națiunilor Unite și enunțate în Declarația Universală a Drepturilor Omului,

după ce a decis ca aceste propuneri să ia forma unei convenții internaționale,

adoptă astăzi, 25 iunie 1957, convenția de mai jos, care va fi denumită Convenția privind abolirea muncii forțate, 1957.

ARTICOLUL 1

Fiecare membru al Organizației Internaționale a Muncii care ratifică prezenta convenție se angajează să abolească munca forțată sau obligatorie și să nu recurgă la ea sub nici o formă:

a) ca măsură de constrângere sau de educație politică ori ca sancțiune la adresa persoanelor care au exprimat sau exprimă anumite opinii politice sau își manifestă opoziția ideologică față de ordinea politică, socială sau economică stabilită;

b) ca metodă de mobilizare și de utilizare a mâinii de lucru în scopul dezvoltării economice;

c) ca măsură de disciplină a muncii;

d) ca pedeapsă pentru participarea la greve;

e) ca măsură de discriminare rasială, socială, națională sau religioasă.

ARTICOLUL 2

Fiecare membru al Organizației Internaționale a Muncii, care ratifică prezenta convenție, se angajează să ia măsuri eficiente în vederea abolirii imediate și complete a muncii forțate sau obligatorii, așa cum este descrisă aceasta la art. 1 din prezenta convenție.

Dispoziții finale

ARTICOLUL 3

Ratificările oficiale ale prezentei convenții vor fi comunicate directorului general al Biroului Internațional al Muncii și vor fi înregistrate de către acesta.

*) Traducere.

ARTICOLUL 4

1. Prezenta convenție nu îi va obliga decât pe membrii Organizației Internaționale a Muncii a căror ratificare va fi înregistrată de către directorul general al Biroului Internațional al Muncii.

2. Ea va intra în vigoare după 12 luni de la data la care ratificările a doi membri vor fi fost înregistrate de directorul general.

3. În continuare, această convenție va intra în vigoare, pentru fiecare membru, după 12 luni de la data la care ratificarea sa va fi fost înregistrată.

ARTICOLUL 5

1. Fiecare membru al Organizației Internaționale a Muncii, care a ratificat prezenta convenție, poate să o denunțe la expirarea unei perioade de 10 ani de la data intrării inițiale în vigoare a acesteia, printr-un act comunicat directorului general al Biroului Internațional al Muncii și înregistrat de către acesta. Denunțarea nu va avea efect decât după un an de la înregistrarea actului.

2. Fiecare membru care a ratificat prezenta convenție și care, în termen de un an de la expirarea perioadei de 10 ani menționate la paragraful precedent, nu va face uz de dreptul de denunțare prevăzut de prezentul articol va fi obligat pentru o nouă perioadă de 10 ani și, în continuare, va putea să denunțe prezenta convenție la expirarea fiecărei perioade de 10 ani, în condițiile prevăzute în prezentul articol.

ARTICOLUL 6

1. Directorul general al Biroului Internațional al Muncii va notifica tuturor membrilor Organizației Internaționale a Muncii înregistrarea tuturor ratificărilor, declarațiilor și denunțurilor care îi vor fi comunicate de către membrii Organizației Internaționale a Muncii.

2. Notificând membrilor Organizației Internaționale a Muncii înregistrarea celei de-a doua ratificări care îi va fi fost comunicată, directorul general va atrage atenția membrilor acesteia asupra datei la care prezenta convenție va intra în vigoare.

ARTICOLUL 7

Directorul general al Biroului Internațional al Muncii va comunica secretarului general al Națiunilor Unite, în scopul înregistrării, în conformitate cu art. 102 al Cartei Națiunilor Unite, informații complete cu privire la toate ratificările, declarațiile și actele de denunțare pe care le-a înregistrat în conformitate cu articolele precedente.

ARTICOLUL 8

La expirarea fiecărei perioade de 10 ani, începând cu data intrării în vigoare a prezentei convenții, Consiliul de administrație al Biroului Internațional al Muncii va prezenta Conferinței generale un raport asupra aplicării prezentei convenții și va examina dacă este cazul să înscrie pe ordinea de zi a conferinței problema revizuirii totale sau parțiale a convenției.

ARTICOLUL 9

1. În cazul în care Conferința generală va adopta o nouă convenție având ca obiect revizuirea totală sau parțială a prezentei convenții și dacă noua convenție nu dispune altfel:

a) ratificarea de către un membru a noii convenții având ca obiect revizuirea va antrena, deplin drept și independent de prevederile art. 5, denunțarea imediată a prezentei convenții, sub rezerva ca noua convenție asupra revizuirii să fi intrat în vigoare;

b) începând de la data intrării în vigoare a noii convenții având ca obiect revizuirea, prezenta convenție va înceta să fie deschisă ratificării de către membri.

2. Prezenta convenție va rămâne în orice caz în vigoare, în forma și conținutul său, pentru membrii care vor fi ratificat-o și care nu vor ratifica convenția având ca obiect revizuirea.

ARTICOLUL 10

Versiunile în limbile franceză și engleză ale textului prezentei convenții au aceeași valoare.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

**privind promulgarea Legii pentru ratificarea Convenției
Organizației Internaționale a Muncii nr. 105/1957
privind abolirea muncii forțate**

În temeiul art. 77 alin. (1) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru ratificarea Convenției Organizației Internaționale a Muncii nr. 105/1957 privind abolirea muncii forțate și se dispune publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
EMIL CONSTANTINESCU**

București, 27 iunie 1998.
Nr. 251.